



SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVO
CENTRE CATALANISTA.

ALELUYA.

Casi sería desentonar en mitj del concert de veus que ixen de les
per tot arreu en la present diada parlar en nostre article de altre
assumpto que no fos Pasca; la festa alegre entre totes las festas.
D' assumptos ray no 'n faltan pero en una diada que omple lo cor
de sa i facció y de goig, demanar á la ploma que es riga de qual-
sevol altra cosa es no voler que la boca parli de la abundancia del
cor. Be duran avuy pera tothom las miserias de que está sembrada
la vida humana, no cessan las penas que amargan l' existencia,
pero tothom las oblida avuy pera celebrar la Pasca; y si tothom
se 'n desenten de sos neguits, per avuy deixem los nostres tambe á
un recó, estimats lectors, y fem chor al erit d' *aleluya* que res-
sona en tots indrets prenent part en lo goig que inunda totes las
ánimas.

La Ressurrecció de Cristo fa sigles que en semblant diada sa-
dolla lo mon de santa alegría, de una alegría que no s' acaba may
perqué la ressurrecció de la humanitat consecuencia de la Resu-
rrecció del diví Mestre influeix constantment com ha influït fins
ara y continuarà influïnt fins á la fi dels sigles en lo progrés y de-
sarrollo dels pobles.

La Ressurrecció de Cristo significa ademés del triomf sobre la
mort, anunciat per los profetas y cantat per los inspirats poetas del
poble de Israel, la victoria de una nova civilitació tota espiritual
sobre lo mon antich embrutit per las passions fins al punt de di-
vinisarlas; significa la mort del error y la proclamació de la veri-
tat neta junt ab la dignificació de la rassa humana avilida per lo
oblit de sas altas prerrogativas.

Per aixó la Ressurrecció de Cristo es celebrada d' any en any

no sols ab las ceremonias que la liturgica cristiana te disposadas pera recordar al poble aquell gran fet, sino que los pobles tots hi afeigeixen demostracions peculiars y propias del especial caràcter de cada un pera que lo goig dels cors se fassa comú y universal la expansió com si un sentiment innat, com si una intuició inexplicable, ferint l' entusiasme fins d' aquells que res saben de lo que significa Pasca manifesten son goig interior per la arribada d' aquest dia. Aixís es que las campanas responen als cants de festa que ressonan dins del temple y las caramellas responen al só de las campanas y 'ls disparos d' arma de foc á las caramellas y los vestits de gala y tots los signes exteriors d' alegria completan lo quadro de la festa mes riallera de totas las festas.

¡ Ah si aquells esclaus de las societats antigas y aquell proletariat dels temps anteriors al Evgangeli y las donas dels antics estats pagans poguessen avuy revivre, y veigessen que aquell estat de esclavitut que 'ls oprimia ha desaparegut d' entre nosaltres y que aquells vincles que lligavan al client ab son patró son trencats y que l' estat insoportable per las donas dins de la familia, creat per aquells llassos legals que feyan d' ellas unas verdaderas esclavas ha desaparegut per haver substituït l' amor á la llei y la rahó á la forsa, ab quins transports no pendrian part en la celebració d' aytal festa ! ¡ Si los filosofhs y sociòlechs antics, pares de tots los errors y utópias que avuy amenassan socavar los fonaments socials tornessen á la vida y veigessen ab la llum de la doctrina de Jesucrist, las ciencia que conrehuavan, ells que ab fé y entusiasme buscavan sols la veritat ab desinterés y bona fé ab quin goig no proclamarian la bondat de la nova doctrina, ab quin amor no l' abrassarian y ab quin entusiasme saludarian al mestre que ensemps portá al mon lo coneixement de la veritat y de la llibertat !

Si tornessin aquells patriarcas de la antigua llei, ab quina alegría no celebrarian lo cumpliment de las promesas que foren la perpétua esperansa de son poble ! ¡ Si eixissen de llurs tombas aquells profetas á qui no fou donat mes que véurer en figura, en las planas del llibre del esdevenidor, lo que pera nosaltres es una realitat palpable ab quinas demostracions de satisfacció no celebrarian la Pasca !

En una paraula si tot lo mon antich pogués deixar la mortalla y contemplar per un moment lo cambi de derrota que han seguit

las generacions desde 'l *transit* ó *pasca* de que 'ns fa memoria tots los anys l' Iglesia catòlica y poguessen disfrutar de sas benéficas conseqüéncias ab quin entusiasme no s' unirían á la alegría que avuy fa glatir tots los cors !

Pasca vol dir tránsito, y axís com per lo poble juheu significava lo tránsito del Egipte á la terra de promissió, per nosaltres vol dir tránsito de la figura á la realitat, de l' esperansa d' un be á las possessió; tránsito del error á la veritat, de las tenebras á la llum; tránsito de la esclavitut á la llibertat, del cautiveri á la emancipació y del aviliment á la dignificació de la humanitat per lo coneixement y reivindicació per l' home de tanta prerrogativa inherent á sa naturalesa de que havia perdut la possessió y fins la ideya.

Alegremnos donchs de gosar del fruit de aquestas grans conquestas que avuy commemorem, fem chor ab la Iglesia que 'ns las recorda y unim nostra veu á la universal *aleluya* de tots los pobles y de tota la naturalesa que se restaura altra vegada, obrint las flors llurs e lsers pera embaumar novament l' ayre y llurs bechs los aucells pera refilar sa primera passada, mentres los arbres badant sos botóns y cobrintse de fullas celebran també la restauració de sa vida per las tebias aledadas de la primavera, y fan sa Pasca ó tránsito de la mort á la vida.

TAMBE FA PER CASA

De la revista provençal *L' Ayoli*, que cada dia llegim ab major gust é interés, y que cada dia avansa un pas pel camí en que hem de donarnos la abressada de germanor política, com suara 'ns davan la de germanor de llengua y de literatura, traduhim lo següent hermosíssim y curiós fragment d'un article del gran Mistral, quinas conclusions escauhen tant ó poch se 'n falta, á Provença com á Catalunya:

AL PAYS DE GALES

Nostre amich Pau Meyer, l' ilustre provençalista del Col·legi de França, 'ns contava que l' any passat, en un viatge que feu part d' amunt d' Inglaterra, visitant lo pays de Gales, s' havia trovat din-

tre de un vagó, ab una senyora inglesa del alt mon que viatjava ab son fill, un axerit noyet.

Després d' haver parlat en anglés á la mare, que, naturalment en anglés li va respondre, Meyer, en anglés també, se dirigí al noy, qui li respongué al acte en *galés*, llenguatge popular del Principat de Gales.

Tot sorprés, nostre amicli demaná á la senyora com era que son fill no parlava la llengua general d' Inglaterra. Y la senyora va respondre:

«Mon noy apendrà l' anglés quan sabrá com se deu, quan sabrá parlar del tot son idioma nacional, senyor, que es lo *galés*. Puig nosaltres, los galesos, los primers hem tingut las illas Británicas, ben abans que 'ls Saxóns, ben abans que 'ls Normáns, y en lo segle tretzé eram encara independents. Y axí, tothom, desde 'l mes rich al mes pobre, nos engallardím de nostra raça que es la mes vella d' Inglaterra; y tots conservem nostra parla galesa, símbol de nostra antiga gloria y vas de nostras tradicions. Y tenim poetas per mantenir l' entusiasme y á mes festas anyals per coronar nostres poetas. *I en tant que 'ls infants son dintre la família, no se 'ls hi parla sinó gales...* L' anglés tindrán prou temps d' apéndrel á las escolas.»

—Y m' afegí Pau Meyer: Resseguint la comarca, tinguí ocasió de veure que aquella dama no m' havia dit mes que la pura veritat, puig, dins lo despaig de Correus y Telégrafos del Principat de Gales, vaig véurehi las comunicacions del Govern de Londres, escritas en las duas llenguas, la inglesa y la galesa. És un ministre d' ara, originari del pays, que ha volgut rendir aquest homenatge á la parla maternal de sos compatriotas.—

¿Qué 'n penseu, fills de la terra? ¿qué 'n penseu, gent de la mar? Veuse aquí un exemple, per nosaltres los del Mitjorn, per nosaltres Provensals, que girem, que tornem, que fem mans y mánegas per desprovensalisarnos, y que, sense la Naturalesa que 'ns reté, que 'ns governa y 'ns embrida, ¡ah! no n' hi ha poch de temps que hauríam perdut tots nostres signes d' home!

Heusaquí un bon exemple per nostras graus familias, que fent á sos fills extrangers de la llengua y costúms del pays, han acabat per ferlos extrangers de la Provensa, indiferents al poble que

be 'ls ho reconeix, y que 'l día de las eleccions, elegeix al primer foraster que ve á prométreli la lluna !

.

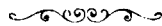
Noble dama galesa, que tant bé 'ns has dit de lluny, sens sapiguerho, lo que nosaltres hem de fer, ! que la benedició acompanye ta raça ! Jo t' beso las mans.

F. MISTRAL.

De la Feu de Catalunya.

Varietats.

LA FI DEL RENEGAT.



Lo día 20 de Desembre del 65 l' hostal de la Valenta estava ple de gom á gom. A la caygada de la tarde se trobavan allí reunits tots los traginers que fan la carrera dè Olot á Girona y vice-versa, que havent sortit de bon matí de Banyolas ab intenció de fer nit á Olot, veyan ab desesperació fallidas sas esperansas de poder concórrer al mercat de Nadal que se celebrava l' endemá y per lo tant de poder adinerar sas mercaderias consistentes en ametllas, bacallá, garrofas, arros, etc. etc.—Y adquirir á bons preus los articles de la comarca que en dit mercat abundan.—Una espessa capa de neu cubria los camps y blanquejava tots los plans y montanyas comarcanas, pero no era pas aixó lo que trencava las alas á tots aquells homes, lo que mes y lo que menos colrats per tots los vents y fets á totas las intemperias. Lo que 'ls feya desenganehar los animals y deixar los carros afilarats á la dreita de la carretera, lo que 'ls feya donar per acabada la jornada quatre horas ans d' arribar á terme y lo que omplia de goig á la hostalera que veyá caurer del cel á sos calaixos uns borrellóns de neu sino tant blanchs y tant limpios com los de fora á lo menos de mes bon só per ella era una forta ratxada de tramontana que baixant enmatsinada de

las colladas dels Pirineus y trobant la neu á mitj fondre per unas quantas bufadas de vent de ponent y 'l jas de la carretera fet un mar de pastetas, en un sant moment torná tot dur com una penya y convertí la carretera en una llisera de'glas que li havia pena de la vida de transitarhi.

Aixís donchs, 'ls transeunts, bestias y personas, atrapats infraganti per aquell soptat cambi de temperatura, no tenian mes recurs que fer dret á casa seva qui la tenia aprop, y qui nó, era prou felís si podia arramblarse á un hostel gran y comfortable com lo de la Valenta, ahont sabia que pagant trobaria bona palla y bona grana pels animals y per ell bon pa y bon vi amen de una llonsa que fos de lo que fos l' hostalera li cobraría com de porch, lo qual ja basta per tranquilisar la conciencia.

No cal pas dir que l' hostel era un mercat de Calaf. Los crits de las bestias se confonían ab las veus de las personas no sent avegadas pas fácil distingir lo ruyech esquerdat d' un macho que defensava á cossas sa racció, del renech cargolat y lleig del encarregat de posarhi la pau á cops de estaca. Los cataláns en general, tenim guanyada fama de mal parlats, pero entre la gent de carreteras y tragí, gent mes acostunada á tractar ab bestias que ab personas y bestialisada ella mateixa, entre moltes altres causas per la vida estranya y desordenada que portan aquesta fama, es un títol á que tots aspiran com si fos lo sagell del gremi. Parlant ab un del ofici d' un confrare seu, recordo que 'm deya un dia: ¿Cóm vol que fassi may carrera si en sa vida ha sabut dir un renech ben dit? Y, fentli notar á n'al mateix lo que m' estranyava que considerés necessaries las malas paraulas pera fer fortuna en la seva carrera, afegí com argument concluyent: desenganyis las bestias son com las personas, si'ls hi parla ab política no 'l sentirán may, sols á forsa de renechs y garrotada seca lo traurán á voras. Aixó bastará pera donar idea de lo que son aquesta gent y cal afegir que aquest á qui'm refereixo pertencixia á lo mes decent del ofici.

Com deya donchs, lo xibarrí ja gros anava augmentant per moments á mesura que'ls traginers sorpresos per la glassada, després de deixar los carros ben tapats y aconduhits los respectius animals en las espayosas quadras s'anavan arrimant á la cuyna situada á la planta baixa y en qual llar hi cremava un foch com un infern.

Renunciem á reproduhir ab tota sa vivesa las conversas que

tot assecantse las espardeñas y 'ls baixos dels pantalóns y tot cargolant cigarros entaulavan aquells pobres lázarus, contrariats y y hasta perjudicats en sos interessos per una causa imprevista encara que molt natural. Com se suposa no 's parlava d'altra cosa que del temporal y mentres uns, dotats d'aquest geni resignat y suferit que caracteriza al treballador de bona mena, procuravan tirar-se á la esquena aquell contratemps, trovanthi encara motiu per ficarhi alguna xulada y esclafirhi alguna rialla, altres mes malavinguts ab la seva sort no feyan sinó posar en renou á Deu y als sants. Com si la glassada fos sols efecte de un complot celestial armat á propòsit per aturarlos d'anar á Olot, reuégavan y se embrutían lo que menos ab los esclops de sant Pere ó ab lo gall de la passió.

¡Reira de deu! deya un que 'l menos feya nou palms de llarch, que no m' hagués jo trencat las camas quant vaig tenir pensament de carregar lo carro, que mes me valdria que no trovarme aquí; mala negada fessim.....

—Te 'n podías haver trencat dos palms y encara te'n quedarian de sobras per molestar-me á mi ab las tevas pernadas, respongué un de tot vellerós que mastegant la pipota semblava que 's volgues ficar 'ls tíons á la butxaca taut era lo que 'ls regirava en tots sentits.

Un de petit y gras badallant desde un recó.—Jo voldria que durés vuyt días que 'ls aprofitaria per ferme un tip de dormir.

—Malahida sia la teva son, digué 'l llarch entre renech y renech, lo que á mi 'm sembla es que ballarém de gana com la Valenta no 'ns fassi fermansa.

—¡Tu ray, digué 'l vell de la pipa, com que portas 'l carro carregat de bacallá, te 'n pots riurer, jo, pobre de mí, que carregat de plats y ollas no tinch un malahit gra d'all per posarhi.

—Sempre me l' he temuda, deya un de tot macilent al moment de sentarse y atiar las estellas que 'l vell acababa de deixar, basta que jo agafi 'l camí d'Olot perquè surti una peste ó altra, malahida siga la terra y la.... Be podriáu cóurer llamps de punta que s' ens endugessen d'una vegada.

—Que se 'ns enduguessen al infern, afegí lo besstiassa del llarch, aixís com aixís no fem mes que treballar pel dimoni.....

—¡Ave María puríssima! digué la criada que en aquell moment destapava l'olla y sentí la imprecació y la eua que la acompanyá.

—No t' espantis noya que de millòrs ne sentirás, digué 'l vell, que ja 'm sembla que sento 'l renegat que ve tot resant lo rosari.

Aixís com un mosquer quant s' hi presenta una mosca xamaneira ab la seva veu aufega y sofoca 'l soroll sort que produeixen las demás, de la mateixa manera tot aquell aixam de veus escardadas y confosas pará com per encant al presentarse lo qui 'l vell havia anomenat per lo nom de *renegat*, lo qual s' anunciá desempedrant la entrada á cops de talóns de sas ferradas sabatas, pegant garrotadas á las portas y cridant ab veu de tró.

—Hola Valenta malahida fossis.....; pórtamen dos, com un dimoni y que sigui d' aquell que fa bullir las entranyas perquè si á fora glassa cal que á dintre hi hage foch re.....

La Valenta era una dona que tenia guanyat son nom fent cara desde l' edad de quinze anys á tots los traginers de la provincia.

Dotada de una forsa com un brau y un geni que s' atemperava á totas las circunstancias, lo mateix ajudava á carregar una saca de deu arrobas á un parroquiá quan li demanava ab bons modos que allomia ab un cop d' estaca al temerari que s' atrevia á buscarli las pessigollas; y no es pas encara mort qui 'n dona fe pública passejant per aquestas carreteras lo nas partit com un perdiguer desde un día que, massa llarch de llengua y de maus, tingué la mala sort de tastar las caricias de nostra hostalera. En virtut d' una lley lógica y natural que estableix que 'l matrimoni se deu compondrer de dos individualitats quals qualitats se completin y compensin mutuament, la Valenta que era pubilla del hostal que porta son nom, se casá ab un home petit y magre de bona pasta y, á sa manera, execlent administador de son patrimoni, pero que quant hi havia fressa y sentia olor de patacadas se arrimava á las faldillas de la seva dona ni mes ni menos que un gosset falder.

He volgut fer aquesta digressió porque s' compregui si era la Valenta, dona que se hagués de deixar maltractar ni que fos per un home de la mala fama del renegat. Aixís es que al sentirse increpar en una forma tan grossera se jirá rodona y ab veu casi tan forta com l' altre, cridá posant la cara fosca y 'ls brassos á la cintura.

—¡Si parlas millor te'l portaré! potsé 's pensa tractar ab moros aquest trós d' animal!

—¡Es que vull beure y tinch quartos per ferho y quant pago mano, me ca....

—Donchs á mi no 'm pagas ni 'm manas y 't dich que parlis millor, per que si 't tinch de tapar la boca ho faré de manera que no tornis á provocar may mes, ¡eotxino!

Aquell home apesar de tot son ayre insolent s' arrivá á imposar al veure lo tó decidit de aquella dona, pero insisti encara cargolantne algún y eridant pero variant un poch de registre.

—¿Qué voleu dir ab aixó? ¿qué 'm negeu un vas de ayguardent? ab los quartos á la má me 'l darán per tot arréu.

—Ab quartos ó sense quartos no l'he negat may á ningü quant m' han parlat com las porsonas, digné l' hostalera sostenint lo seu punt y la seva actitut marcial.

—¡Be no hos enfadeu mestresa, no hos enfadeu!, digné l' renegat aixecant un bras al ayre y fentli una mucca ab pretencions de mitja rialla, y girantse d'esquena, afectant per conveniencia l' actitut del qui no vol rahóns ab donas, se dirigí als que estavan á la vora del foch esperant ab un pam de boca en que pararía aquella comedia.

(*Seguirá*).

Noticias generals.

Demá se celebra la anada del Triay. Saposan que s' en diu del Triay, perque es un lloch ahont antigameat s' hi anava per triar lo bestiar. També se podria anomenar aixis, per anarhi los joves á triar noyas. Siga per lo que s' vulga, á triar donchs, tots los que no tingan parella, que si 'l temps s' ho porta, s' hi fá un aplech de noyas, hont se veu tot lo millor d' aquesta rodalia.

Ab lo del Triay, comensan la serie d' aplechs de nostra comarca, que dura fins prop de Nadal.

Las funcions de la Setmana Santa s' han celebrat solemnement com de costum. Apesar de las prediccions dels astrónomos, s' han pogut fer totas la professons, si be es veritat que hi hagué moments en la tarde del diumenge del Ram que creyam que per aquell día no podria eixir la del vespre.

Al dematí d' aquell día se reproduhí com de costum la animada y pintoresca escena de la bendicció de las palmas al Firal ab un cel hermós y un sol brillant que omplía de vida y de llum lo qua-

dro que en semblant diada presenta aquell passeig, quadro de si mateix ple de color y d' animació.

La professó del vespre fou regularment nimada concorrent á véurela una gran gentada dels voltants de la vila, enres obstant la rispa que feya. Portava lo pendó del Sant Cristo lo president del Centro de Católicos.

Una cosa hi trovarem defectuosa per eccés y es la música; á lo menos hauria sigut de desitjar que no toquessen totas plegadas com algunas feyan, de manera que las pessas que executavan, algunas de ellas ben poch adecuadas, lluny de produhir armonías produhían un soroll atronador é impropri.

La professó del Dijous Sant que surt de la iglesia del Carme fou també lluída en quant á concurrencia, tant per tant mes que la del día del Ram y pot ser es degut á que la temperatura era aquell dia mes bonacible; portava lo pendó de la Puríssima Sanch un dels pabordes del Sant Nom de Jesús.

En quant als passos de la Passió ó misteris que 'n dihem aquí, seria de desitjar una restauració bastant radical en casi tots perque n' hi ha que verdaderament fan llástima de veure. Algúns tenen las bambalinas que, sobre ser de robas ordinarias sobre tota ponderació, están apedessadas ab retalls de diferents colors que no polen passar; y la superba imatge del Ecce Homo feta den Amadeu, ¿ per qué ha d' anar engabiada de aquella manera ? Algún diuen que es perque es que fassa mes llástima.

En conjunt las professóns han estat bonas y la visita als monuments pogué ferse sense parayguas y sense fanch cosa que raras vegadas succeheix.

Deixem de fer la descripció dels monuments perque no cal, puig cap variació notable hi ha hagut en cap d' ells fora del dels PP. Caputxíns que ab lo teló que hi han posat aquest any ban lograt enquadrar lo monument y fa millor efecte. En quant als adornos, encara que de una manera molt lenta van millorant en gust.

La escandalosa frecuencia ab que se repeteixen las raterías en nostra vila té justament alarmats á sos pacífichs habitants que no están avesats á viure en constant perill, y la opinió pública demana un escarment. ¿ Se donará ? No faltan personas que s' ocupan d' aixó seriament pero, sia per deficiencias de la lley ó per al-

tres causas de que 'l publich enrahona bé prou, es lo cas que l' es-
 escarment no arriba y los lladres fan de las sevas y l' alarma se
 allargi més de lo que deuria en perjudici de certas reputacions.

Ahir dematí morí de repente la Sra. D.^a Ana Carrera Viuda de
 D. Joseph Vayreda persona generalment ben volguda per sas esti-
 mables prendas y estremada dolsura de caracter.

Acompanyem á sos fills y demás familia en son viu sentiment
 y recomanem la finada á las oracions de nostres llegidors.

MERCADO DE OLOT.

MEDIDA DE 80 LITROS.

Precio medio en el viernes 27 Marzo de 1891.

Trigo.	à 18'00 Ptas.	Panizo.	à 10'50 Ptas.
Mezcladizo.. . . .	à 16'50 »	Judias.. . . .	à 17'00 »
Maiz.	à 11'00 »	Habas.	à 12'50 »
Fajol.	à 9'75 »	Arbejas.	à 13'00 »
Mijo.	à 10'50 »	Altramuz (Llubins). à 8'00 »	

Secció religiosa.

Avuy Diumenge 29. PASQUA DE RESURRECCIÓ. S. Eustasi ab. y S. Bertoldo cf.
 Dillúns 30. (Abans ✕) S. Joan Climach abat.

Dimars 31. (Abans †) Sta. Balbina v. y S. Amadeo.

Dimecres 1. Abril. Sta. Teodora mr. y S. Venanci bisbe.—Anima.

Dijous 2. S. Francisco de Paula fr. y Sta. Maria Egipcíaca, penitenta.

Divendres 3. S. Benet de Palermo cf.

Dissapte 4. S. Isidoro arquebisbe de Sevilla y dr.

QUARANTA HORAS.—Avuy conclouhen en la Iglesia Parroquial;
 demá passarán en la de Ntra. Sra. del Turu.—La exposició de S. D. M.
 comensa á las 6.

FILLAS DE MARIA

Diumenge, 5^d Abril. Se comensarán los Sants Exercis espirituals en
 la Iglesia de Ntra. Sra. del Carme, en la forma següent:

Primer acte á las 5 del matí.

Segon » á las 9 » »

Tercer » á las 7 » vespre.

En lo dia 12 y últim, tindrà lloch la Comunió general á las 7.

OLOT: Imprenta de JOAN BONET: =1891.

PARA ARRENDAR.

Lo está la casa núm. 6 de la calle de San Cristóbal de esta villa dotada de buenas habitaciones, espaciosas cuadras para la explotación de cualquier industria, agua y lavaderos y de un huerto contiguo de regulares dimensiones. Dirigirse al efecto á D. Ramón Descals, Lorenzana, n.º 4, p.º 2.º 9

La Unión y el Fénix español

SEGUROS CONTRA INCENDIOS A PRIMA FIJA Y SOBRE LA VIDA
Agente en Olot y su Comarca, D. IGNACIO ESCOLAR

LA ESTACIÓN

PERIÓDICO DE MODAS PARA SEÑORAS.

Dos ediciones quincenales.—Edición económica.



24 números con más de 2000 grabados al año, conteniendo modelos de toda clase de prendas de vestir para señoras, señoritas y niños; ropa blanca, canastillos, canastillas, ropa de cama, servicios de mesa, de tocador etc.; y además toda clase de labores de señora.

42 hojas de patrones trazados, conteniendo, además de una infinidad de iniciales, cifras y alfabetos 200 patrones de tamaño natural y más de 400 dibujos para bordados y labores á la aguja etc.

Precios de suscripción: Pesetas 3'50 por trimestre.

Edición de lujo.—Contiene los mismos elementos que la Edición económica y además 36 figurines iluminados y 42 suplementos extraordinarios (trajes elegantísimos, alta novedad y bordados iluminados). Precios de suscripción: Pesetas 5'75 por trimestre.

Se suscribe en las principales librerías y en Madrid, calle del Príncipe, 44, en la Librería Gutenberg.